Expansió de l'Islam

Autor:
Data de publicació: 20-07-2026

Part d'una sèrie sobre

Islam

Musulmans

Creences

Pràctiques

Textos Fonaments

Història

Línia temporal
Jahiliyyah
Muhammad
Ahl al-Bayt
Primers musulmans

Companys Salaf
Segona generació
Tercera generació

Successió a Muhammad
Rashidun

Califat Imamat
Difusió de
les relacions islamistes xiïtes-sunnites

Cultura i societat

Temes relacionats

Esquema
de l'índex
del glossari

Portal de l'islam

v

t e

Part d'una sèrie sobre

Islamització

Islamitzacions

v

t e

Les conquestes musulmanes després de la mort de Mahoma van conduir a la creació dels califats, que ocupaven una vasta àrea geogràfica; la conversió a l'islam va ser impulsada per activitats missioneres, especialment les dels imams, que es van barrejar amb les poblacions locals per propagar les ensenyances religioses. [1] Aquests primers califats, juntament amb l'economia i el comerç musulmans i l'expansió posterior de l'Imperi Otomà, van provocar l'expansió de l'islam des de la Meca cap a l'oceà Atlàntic com el Pacífic i la creació del món musulmà. El comerç va jugar un paper important en l'expansió de l'islam en diverses parts del món, especialment al sud-est asiàtic. [2][3]

Aviat es van establir dinasties musulmanes i imperis posteriors com els dels abbàssidas, fatimídes, almoràvits, seljuïdes, ajurans, adals i warsangali a Somàlia, mogols al subcontinent indi, safàvides a Pèrsia i otomans a Anatòlia eren dels més grans i poderosos del món. La gent del món islàmic va crear nombrosos centres sofisticats de cultura i ciència amb xarxes mercantils de gran abast, viatgers, científics, caçadors, matemàtics, metges i filòsofs, tots contribuint a l'Edat d'Or de l'Islam. L'expansió islàmica al sud i est d'Àsia va fomentar cultures musulmanes cosmopolites i eclèctiques al subcontinent indi, Malàisia, Indonèsia i la Xina. [4]

El 2015, hi havia 2.000 milions de musulmans,[5][6] amb una de cada quatre persones al món sent musulmana,[7] convertint l'islam en la segona religió més gran del món. [8] Dels nens nascuts entre 2010 i 2015, el 31% eren musulmans. S'espera que els nadons nascuts de musulmans superin en nombre els de cristians l'any 2035. [9]

Continguts

Conversions

L'expansió de l'Imperi Àrab en els primers segles després de la mort de Mahoma aviat va establir dinasties musulmanes al nord d'Àfrica, l'Àfrica Occidental, al Pròxim Orient i Somàlia.

Fase I: Primers califes i omeies (610–750 dC)

Vegeu també: Conquestes musulmanes, Califat Rashidun i Califat Omeia

Dins del segle de l'establiment de l'islam a la península Aràbiga i la posterior ràpida expansió de l'Imperi Àrab durant les conquestes musulmanes, es va formar un dels imperis més significatius de la història mundial. [10] Per als súbdits d'aquest nou imperi, antigament súbdits dels imperis bizantines, molt reduïts i destruïts, no van canviar gaire en la pràctica. L'objectiu de les conquestes era principalment de caràcter pràctic, ja que les terres fèrtils i l'aigua eren escasses a la península Aràbiga. Per tant, una veritable islamització només va arribar en els segles següents. [11]

Ira Lapidus distingeix entre dues branques separades de conversos de l'època: una són animistes i politeistes de les societats tribals de la península Aràbiga i la mitja lluna fèrtil; l'altre són els cristians i jueus nadius que existien pacíficament abans de l'arribada dels invasors musulmans. [12]

L'islam es va introducir a Somàlia al segle VII quan els àrabs musulmans van fugir de la persecució de la tribu pagana dels Quraysh. Quan els musulmans van derrotar els pagans, alguns van tornar a l'Aràbia, però molts van decidir quedar-s'hi i van establir comunitats musulmanes al llarg de la costa somali. Els somalis locals van adoptar la fe islàmica molt abans que aquesta s'arrelés al seu lloc d'origen. [13]

Per a les societats politeistes i paganes, més enllà de les raons religioses i espirituals que cada individu podia tenir, la conversió a l'islam "representava la resposta d'una població tribal i pastoral a la necessitat d'un marc més ampli per a la integració política i econòmica, un estat més estable i una visió moral més imaginativa i abastadora per afrontar els problemes d'una societat tumultuosa." [12] En canvi, per a societats sedentàries i sovint ja monoteistes, "l'islam va ser substituït per una identitat política bizantina o sassànida i per una afiliació religiosa cristiana, jueva o zoroastriana." [12] La conversió inicialment no era necessàriament necessària ni requerida: "(Els conqueridors àrabs) no van requerir tant la conversió com la subordinació dels pobles no musulmans. Al principi, eren hostils a les conversions perquè els nous musulmans diluïen els avantatges econòmics i d'estatus dels àrabs." [12]

Només en els segles següents, amb el desenvolupament de la doctrina religiosa de l'islam i amb això la comprensió de la ummah musulmana, es va produir una conversió massiva. La nova comprensió per part del lideratge religiós i polític va portar en molts casos a un debilitament o desintegració de les estructures socials i religioses de comunitats religioses paral·leles com cristians i jueus. [12]

Els califes de la dinastia àrab van establir les primeres escoles dins l'imperi que ensenyaven llengua àrab i estudis islàmics. A més, van començar el projecte ambiciós de construir mesquites a tot l'imperi, moltes de les quals encara avui són les més magnífiques del món islàmic, com la mesquita omeia de Damasc. Al final del període omeia, menys del 10% de la població a l'Iran, l'Iraq, Síria, Egipte, Tunísia i Espanya era musulmana. Només a la península Aràbiga la proporció de musulmans entre la població era superior a això. [14]

Fase II: Els abbàssides (750–1258)

Vegeu també: Califat abbàssida

Se sap que els abbàssides van fundar algunes de les primeres institucions educatives del món, com la Casa de la Saviesa.

L'expansió va cessar i les disciplines centrals de la filosofia islàmica, la teologia, el dret i el misticisme es van estendre més, i es van produir conversions graduals de poblacions dins de l'imperi. També es van produir conversions significatives més enllà de l'abast de l'imperi, com la de les tribus túrquiques a l'Àsia Central i els pobles que vivien a les regions al sud del Sàhara, a l'Àfrica, gràcies al contacte amb comerciants musulmans actius a la zona i ordres sufís. A l'Àfrica es va estendre al llarg de tres rutes: pel Sàhara passant per ciutats comercials com Tombuctú, pujant pel Vall del Nil passant pel Sudan fins a Uganda i creuant el mar Roig i baixant per l'Àfrica Oriental a través d'assentaments com Mombasa i Zanzíbar. Aquestes conversions inicials eren de naturalesa flexible.

Les raons per les quals, a finals del segle X, una gran part de la població s'havia convertit a l'islam són diverses. Segons l'historiador britànic-libanès Albert Hourani, una de les raons podria ser que

"L'islam s'havia definit més clarament, i la línia entre musulmans i no musulmans s'havia traçat més clarament. Els musulmans ara vivien dins d'un sistema elaborat de rituals, doctrina i llei clarament diferent dels dels no musulmans. (...) L'estatus dels cristians, jueus i zoroastrians estava més precís definit, i en certa manera era inferior. Eren considerats el 'Poble del Llibre', aquells que posseïen una escriptura revelada, o 'Poble de l'Aliança', amb qui s'havien fet pactes de protecció. En general, no es veien obligats a convertir-se, però patien restriccions. Pagaven un impost especial; No se suposava que havien de portar certs colors; no podien casar-se amb dones musulmanes;." [14]

Cal assenyalar que la majoria d'aquestes lleis eren elaboracions de lleis bàsiques sobre els no musulmans (dhimmis) de l'Alcorà. L'Alcorà no dóna gaire detall sobre la conducta correcta amb els no musulmans, ja que en principi reconeix la religió del "Poble del llibre" (jueus, cristians i de vegades altres també) i assegura un impost separat d'ells en lloc del zakat imposat als súbdits musulmans.

Ira Lapidus assenyala «termes entrellaçats de beneficis polítics i econòmics i d'una cultura i religió sofisticades» com a

atractius per a les masses. [15] Ell escriu que:

"La qüestió de per què la gent es converteix a l'islam sempre ha generat sentiments intensos. Generacions anteriors d'estudiosos europeus creien que les conversions a l'islam es feien a punta d'espasa, i que als pobles conquerits se'ls donava l'opció de convertir-se o morir. Ara és evident que la conversió per la força, tot i no ser desconeguda als països musulmans, era, de fet, rara. Els conqueridors musulmans normalment volien dominar més que convertir-se, i la majoria de conversions a l'islam eren voluntàries. (...) En la majoria dels casos, motius mundans i espirituals per a la conversió es barrejaven. A més, la conversió a l'islam no implicava necessàriament un canvi complet d'una vida antiga a una totalment nova. Tot i que implicava l'acceptació de noves creences religioses i la pertinença a una nova comunitat religiosa, la majoria dels conversos mantenien un vincle profund amb les cultures i comunitats d'on provenien.» [15]

El resultat d'això, assenyala, es pot veure en la diversitat de societats musulmanes actuals, amb manifestacions i pràctiques diferents de l'islam.

La conversió a l'islam també es va produir com a resultat de la desintegració de societats històricament organitzades religiosament: amb l'afebliment de moltes esglésies, per exemple, i el favor de l'islam i la migració d'importants poblacions musulmanes turques cap a les zones d'Anatòlia i els Balcans, la "rellevància social i cultural de l'islam" es va incrementar i un gran nombre de pobles es van convertir. Això va funcionar millor en algunes zones (Anatòlia) i menys en d'altres (per exemple, als Balcans, on "l'expansió de l'islam estava limitada per la vitalitat de les esglésies cristianes").[12]

Juntament amb la religió de l'islam, la llengua àrab, el sistema numèric i les costums àrabs es van estendre per tot l'imperi. Un sentiment d'unitat va créixer entre moltes, tot i que no totes les províncies, formant gradualment la consciència d'una població àmpliament àrab-islàmica: alguna cosa que era reconeixiblement un món islàmic havia emergit a finals del segle X. [16] Durant tot aquest període, així com en els segles següents, es van produir divisions entre perses i àrabs, i entre sunnites i xiïtes, i la inestabilitat a les províncies va donar poder als governants locals en alguns moments. [14]

Conversió dins l'imperi: període omeia vs. període abbàssida

Hi ha diversos historiadors que veuen el govern dels omeies com a responsable d'establir la "dhimmah" per augmentar els impostos dels dhimmis per beneficiar econòmicament la comunitat àrab musulmana i desincentivar la conversió. [17] L'islam s'associava inicialment amb la identitat ètnica dels àrabs i requeria una associació formal amb una tribu àrab i l'adopció de l'estatus de client de mawali. [17] Els governadors van presentar queixes al califa quan aquest va promulgar lleis que facilitaven la conversió, privant les províncies dels ingressos de l'impost sobre els no musulmans.

Durant el període abbàssida següent, el mawali va experimentar un sufragi i es va produir un canvi en la concepció política, passant d'un imperi principalment àrab a un imperi musulmà[18] i cap al 930 es va promulgar una llei que exigia que tots els buròcrates de l'imperi fossin musulmans. [17] Ambdós períodes també van estar marcats per migracions significatives de tribus àrabs cap a fora de la península Aràbiga cap als nous territoris. [18]

Conversió dins de l'Imperi: "Corba de conversió"

La "corba de conversió" de Richard Bulliet mostra una taxa relativament baixa de conversió de súbdits no àrabs durant el període omeia d'origen àrab, del 10%, en contrast amb les estimacions del període abbàssida més multicultural políticament, que va veure la població musulmana créixer d'aproximadament un 40% a mitjan segle IX a prop del 100% a finals del segle XI. [18] Aquesta teoria no explica l'existència continuada de grans minories cristianes durant el període abbàssida. Altres estimacions suggereixen que els musulmans no eren majoria a Egipte fins a mitjan segle X i a la Mitja Lluna Fèrtil fins al 1100. Síria podria haver tingut una majoria cristiana dins les seves fronteres actuals fins a les invasions mongoles del segle XIII.

Fase III: Dissolució dels abbàssides i l'aparició dels seljúcides i otomans (950-1450)

L'expansió de l'islam va continuar arran de les conquestes túrquiques d'Àsia Menor, els Balcans i el subcontinent indi. [10] El període anterior també va veure una acceleració en la taxa de conversions al cor musulmà, mentre que arran de les conquestes, les regions recentment conquerides van mantenir poblacions no musulmanes significatives, en contrast amb les regions on les fronteres del món musulmà es van contraure, com Sicília i Al Àndalus, on les poblacions musulmanes van ser expulsades o forçades a cristianitzar-se en poc temps. [10] El període final d'aquesta fase va estar marcat per la invasió mongola (especialment el setge de Bagdad el 1258) i, després d'un període inicial de persecució, la conversió d'aquests conqueridors a l'islam.

Fase IV: Imperi Otomà: 1299 - 1924

Vegeu també: Imperi Otomà

Territoris a Europa Central sota l'Imperi Otomà, 1683 dC.

L'Imperi Otomà va defensar inicialment les seves fronteres contra amenaces de diversos bàndols: els safàvides a l'est, l'Imperi Bizantí al nord, que va desaparèixer amb la Conquesta de Constantinoble el 1453, i les grans potències catòliques del mar Mediterrani: Espanya, el Sacre Imperi Romanogermànic i Venècia amb les seves colònies mediterrànies orientals.

Més tard, l'Imperi Otomà es va proposar conquerir territoris d'aquests rivals: Xipre i altres illes gregues (excepte Creta) van ser perdudes per Venècia a mans dels otomans, i aquests últims van conquerir territoris fins a la conca del Danubi fins a Hongria. Creta va ser conquerida durant el segle XVII, però els otomans van perdre Hongria davant el Sacre Imperi Romanogermànic, i altres parts d'Europa de l'Est, cosa que va acabar amb el Tractat de Carlowitz el 1699. [19]

Fase V: Post-Imperi Otomà fins a l'actualitat

Més informació: Islamització § Actualitat (anys 70 fins a l'actualitat)

L'islam ha continuat estenent-se a través del comerç i les migracions; especialment al sud-est asiàtic, Amèrica i Europa. [10]

Per regió

Època dels califes

Expansió sota Mahoma, 622–632/A.H. 1-11

Expansió durant el Califat Rashidun, 632–661/11-40 A.H.

Expansió durant el califat omeia, 661–750/40-129 A.H.

Aràbia

A la Meca, es diu que Mahoma va rebre repetides ambaixades de tribus cristianes.

Gran Síria

Article principal: Islamització de Síria

Vegeu també: Conquesta musulmana de Síria

Com els seus predecessors bizantins i sassànides tardans, els califes marwanides governaven nominalment les diverses comunitats religioses però permetien que els propis funcionaris designats o elegits de la comunitat administressin la majoria dels afers interns. Tanmateix, els marwanides també depenien molt de l'ajuda de personal administratiu no àrab i de pràctiques administratives (per exemple, un conjunt d'oficines governamentals). A mesura que les conquestes s'alentien i l'aïllament dels combatents (muqatilah) es feia menys necessari, es feia cada cop més difícil mantenir els àrabs guarnits. A mesura que els vincles tribals que havien dominat tant la política omeia començaven a trencar-se, el significat de lligar els conversos no àrabs a tribus àrabs com a clients es va diluir; a més, el nombre de no musulmans que volien unir-se a l'ummah ja era massa gran perquè aquest procés funcionés de manera efectiva.

Palestina

Vegeu també: Islamització de Palestina

El gran exèrcit musulmà assetja Jerusalem, en mans dels romans bizantins, al novembre de l'any 636 dC. Durant quatre mesos, el setge va continuar. Finalment, el patriarca ortodox de Jerusalem, Sofroni, un àrab ètnic,[20] va acceptar lliurar Jerusalem personalment al califa Omar. El califa, aleshores a Medina, va acceptar aquests termes i va viatjar a Jerusalem per signar la capitulació a la primavera del 637. Sofroni també va negociar un pacte amb Omar, conegut com el Pacte d'Umariyya o Pacte d'Omar, que permetia la llibertat religiosa per als cristians a canvi de la "jizya", un impost que havien de pagar els no musulmans conquerits, anomenat "dhimmis". Sota el domini musulmà, la població cristiana i jueva de Jerusalem en aquest període gaudia de la tolerància habitual envers els teistes no musulmans. [21][22]

Havent acceptat la rendició, Omar va entrar a Jerusalem amb Sofroni "i va parlar cortesament amb el patriarca sobre les antiguitats religioses de la ciutat". [23] Quan va arribar l'hora de la seva pregària, Omar era a l'església d'Anastasis, però es va negar a resar-hi, per por que en el futur els musulmans utilitzessin això com a excusa per trencar el tractat i confiscar l'església. La mesquita d'Omar, davant de les portes de l'Anastasi, amb el minaret, és coneguda com el lloc on es retirava per a la seva pregària.

El bisbe Arculf, el relat del seu pelegrinatge a Terra Santa al segle VII, De Locis Sanctis, escrit pel monjo Adamnan, descrivia les condicions de vida raonablement agradables dels cristians a Palestina durant el primer període del domini musulmà. Els califes de Damasc (661-750) eren prínceps tolerants que, en general, mantenien bones relacions amb els seus súbdits cristians. Molts cristians (per exemple, sant Joan Damascó) ocupaven càrrecs importants a la seva cort. Els califes abbàssides a Bagdad (753-1242), mentre governaven Síria, també eren tolerants amb els cristians. Harun Abu-Ja-'afar (786-809) va enviar les claus del Sant Sepulcre a Carlemany, que va construir un hospici per a pelegrins llatins prop del santuari. [21]

Dinasties rivals i revolucions van conduir a la desunió final del món musulmà. Al segle IX, Palestina va ser conquerida per la dinastia xiïta fatimita del nord d'Àfrica. Palestina va tornar a ser un camp de batalla mentre els diversos enemics dels fatimites atacaven. Al mateix temps, els grecs bizantins van continuar intentant recuperar els seus territoris perduts, inclosa Jerusalem. Els cristians de Jerusalem que es van posar del costat dels bizantins van ser executats per alta traïció pels musulmans xiïtes governants. L'any 969, el patriarca de Jerusalem, Joan VII, va ser executat per correspondència traïdora amb els bizantins. A mesura que Jerusalem guanyava importància per als musulmans i augmentaven els pelegrinatges, la tolerància cap a altres religions disminuïa. Els cristians van ser perseguits i les esglésies destruïdes. El sisè califa fatímida xiïta, el califa Al-Hakim, 996-1021, que es creia que era "Déu fet manifest" pels drusos, va destruir el Sant Sepulcre l'any 1009. Aquesta poderosa provocació va ajudar a encendre la flama de fúria que va conduir a la Primera Croada. [21]

Pèrsia i el Caucas

Articles principals: Islamització de l'Iran, conquesta musulmana d'Armènia i conquesta musulmana d'Azerbaidjan

Vegeu també: Conquesta musulmana de Pèrsia, islam a l'Azerbaidjan, domini àrab a Geòrgia i guerres khàzares àrabs-túrquiques

Cortesans del príncep persa Baysonqor jugant als escacs en l'obra èpica de Ferdowsi coneguda com el Shahnameh.

Abans es sostenia que el zoroastrisme va col·lapsar ràpidament arran de la conquesta islàmica de Pèrsia a causa dels seus estrets vincles amb l'estructura estatal sassànida. [3] Ara, però, es consideren processos més complexos, tenint en compte el període de temps més llarg atribuït a la progressió de l'antiga religió persa fins a convertir-se en minoria; una progressió més contígua amb les tendències del període de l'antiguitat tardana. [3] Aquestes tendències són les conversions de la religió estatal que ja havien afectat les autoritats zoroastrianes i que van continuar després de la conquesta àrab, juntament amb la migració de tribus àrabs a la regió durant un període prolongat que s'estenia fins ben entrat el regnat abbassida. [3]

Una miniatura persa de Shah Abu'l Ma'ali, un erudit.

Tot i que hi va haver casos com la divisió de l'exèrcit sassànida a Hamra, que es va convertir en massa abans de batalles clau com la batalla d'al-Q?disiyyah, la conversió va ser més ràpida a les zones urbanes on les forces àrabs estaven guarnides lentament, cosa que va portar el zoroastrisme a associar-se amb les zones rurals. [3] Encara al final del període omeia, la comunitat musulmana era només una minoria a la regió. [3]

Mitjançant la conquesta musulmana de Pèrsia, al segle VII, l'islam es va estendre fins al nord del Caucas, parts del qual (notablement Daguestan) formaven part dels dominis sassànides. [24] En els segles següents, parts relativament grans del Caucas es van convertir en musulmanes, mentre que les grans parts van continuar sent paganes (branques paganes com els Habze circassians) així com cristianes (notablement Armènia i Geòrgia), durant segles. Cap al segle XVI, la majoria de la població del que avui són l'Iran i l'Azerbaidjan havien adoptat la branca xiïta de l'islam a través de les polítiques de conversió dels safàvides. [25]

L'islam va ser acceptat fàcilment pels zoroastrians, que treballaven en posicions industrials i artesanals perquè, segons el dogma zoroastrià, aquestes ocupacions que implicaven profanar el foc els feien impurs. [26] A més, els missioners musulmans no van trobar dificultats per explicar els principis islàmics als zoroastrians, ja que hi havia moltes similituds entre les seves creences. Segons Thomas Walker Arnold, per als perses, es trobaria amb Ahura Mazda i Ahriman sota els noms d'Al·là i Iblis. [26] De vegades, els líders musulmans, en el seu esforç per guanyar conversos, animaven l'assistència a la pregària musulmana amb promeses de diners i permetien que el Corà es recités en persa en lloc d'àrab perquè fos intel·ligible per a tothom. [26]

Àsia Central

Vegeu també: Conquesta islàmica de l'Afganistan i conquesta musulmana de Transoxiana

Diversos habitants de l'Afganistan van acceptar l'islam gràcies als esforços missioners omeies, especialment sota el regnat d'Hisham ibn Abd al-Malik i Umar ibn AbdulAziz. [27] Més tard, a partir del segle IX, els samanides, les arrels dels quals provenien de la noblesa teocràtica zoroastriana, van propagar l'islam sunnita i la cultura islamo-persa fins al cor de l'Àsia Central. La població de les seves zones va començar a acceptar fermament l'islam en nombre significatiu, especialment a Taraz, ara a l'actual Kazakhstan. La primera traducció completa de l'Alcorà al persa va tenir lloc durant el regnat dels samanides al segle IX. Segons els historiadors, gràcies a la fervorosa tasca missionera dels governants samanides, fins a 30.000 tendes de turcs van arribar a professar l'islam i més tard, sota els gaznávides, més de 55.000 sota l'escola de pensament hanafita. [28] Després dels saffàrides i samanides, els gaznàvides van reconquerir Transoxania i van envair el subcontinent indi al segle XI. Això va ser seguit pels ghúrids i timúrides, que van expandir encara més la cultura de l'islam.

Turquia

Articles principals: Guerres àrab-bizantines, Guerres bizantino-seljúcides, Guerres bizantino-otomanes.

Subcontinent indi

Vegeu també: Islam al sud d'Àsia i conquestes musulmanes al subcontinent indi

Un panorama en 12 plecs que mostra una fabulosa processó d'Eid ul-Fitr per musulmans a l'Imperi Mogol.
La influència islàmica es va fer sentir per primera vegada al subcontinent indi a principis del segle VII amb l'arribada dels comerciants àrabs. Els comerciants àrabs solien visitar la regió de Malabar, que era un enllaç entre ells i els ports del sud-est asiàtic per al comerç fins i tot abans que l'islam s'hagués establert a l'Aràbia. Segons els historiadors Elliot i Dowson en el seu llibre The History of India tal com conten els seus propis historiadors, el primer vaixell amb viatgers musulmans es va veure a la costa índia ja l'any 630 dC. Es creu que la primera mesquita índia es va construir l'any 629 dC, suposadament a instàncies d'un governant desconegut de la dinastia Chera, durant la vida de Muhammad (c. 571–632) a Kodungallur, al districte de Thrissur, Kerala, per Malik Bin Deenar. A Malabar, els musulmans són anomenats Mappila.

A Bengala, comerciants àrabs van ajudar a fundar el port de Chittagong. Missioners sufís es van establir a la regió ja al segle VIII. [4][29]

H. G. Rawlinson, en el seu llibre Ancient and Medieval History of India (ISBN 81-86050-79-5), afirma que els primers musulmans àrabs es van establir a la costa índia a finals del segle VII. Aquest fet està corroborat per J. Sturrock als seus manuals dels districtes de South Kanara i Madras,[30] i també per Haridas Bhattacharya a Cultural Heritage of India Vol. IV. [31]

Els comerciants i comerciants àrabs es van convertir en portadors de la nova religió i la van propagar allà on anaven. [32] Tanmateix, va ser l'expansió posterior de la conquesta musulmana al subcontinent indi durant els següents mil·lennis la que va establir l'islam a la regió.

Mir Sayyid Ali, retrat d'un jove erudit musulmà indi, escrivint un comentari sobre l'Alcorà, durant el regnat de l'emperador mogol Shah Jahan.

Dins d'aquests hi ha el concepte de l'islam com una imposició estrangera i l'hinduisme com una condició natural dels nadius que van resistir, cosa que va provocar el fracàs del projecte d'islamitzar el subcontinent indi i està profundament embolicat en la política de la partició i el comunalisme a l'Índia. [33] Aquests solen estar representats per les següents escoles de pensament:[33]

Que la majoria dels musulmans són descendents de migrants de l'altiplà iranià o àrabs. [34]
Una visió relacionada és que les conversions es van produir per raons no religioses de pragmatisme i clientelisme, com la mobilitat social entre l'elit musulmana governant o per alleujar impostos[33][34]
Va ser una combinació, inicialment feta sota coacció seguida d'un canvi genuí d'opinió[33]
Com un procés sociocultural de difusió i integració durant un període prolongat dins de l'esfera de la civilització musulmana dominant i de la política global en general. [34]

Els missioners musulmans van tenir un paper clau en l'expansió de l'islam a l'Índia, amb alguns missioners fins i tot assumint rols de comerciants o comerciants. Per exemple, al segle IX, els ismaïlites van enviar missioners per tota Àsia en totes direccions sota diverses aparences, sovint com a comerciants, sufís i comerciants. Als ismailites se'ls va instruir que parlessin els possibles conversos en la seva pròpia llengua. Alguns missioners ismailites van viatjar a l'Índia i van fer esforços per fer que la seva religió fos acceptable per als hindús. Per exemple, representaven Ali com el desè avatar de Vishnu i escrivien himnes així com un mahdi purana en el seu esforç per guanyar conversos. [26] En altres moments, es guanyaven conversos conjuntament amb els esforços de propagació dels governants. Segons Ibn Batuta, els Khaljis fomentaven la conversió a l'islam fent de costum que el convers fos presentat al sultà, que li posava una túnica i li regalava polseres d'or. [35] Durant el control d'Ikhtiyar Uddin Bakhtiyar Khilji sobre Bengala, els missioners musulmans a l'Índia van aconseguir el seu major èxit en termes de nombre de conversos a l'islam. [36]

Sud-est asiàtic

Articles principals: Expansió de l'islam al sud-est asiàtic i difusió de l'islam a Indonèsia

El minaret de la mesquita Menara Kudus, influït tant per l'estructura islàmica com principalment d'un temple hindu-budista de tipus javanès.

Fins i tot abans que l'islam s'establís entre les comunitats indonèsies, mariners i comerciants musulmans sovint visitaven les costes de l'actual Indonèsia; la majoria d'aquests primers mariners i comerciants arribaven dels ports recentment establerts pel califat abbàssida a Basra i Debal. Molts dels primers relats musulmans de la regió assenyalen la presència d'animals com els orangutans, Els rinoceronts i les espècies valuoses comerciaven productes com clau, nou moscada, galangal i coco. [37]

Un "pot de menjar" musulmà de les Filipines, també conegut com a gadur, ben conegut pel seu llautó amb incrustacions de plata.

L'islam va arribar al sud-est asiàtic, primer a través de comerciants musulmans al llarg de la ruta comercial principal entre Àsia i l'Extrem Orient, després es va estendre encara més per ordres sufís i finalment es va consolidar amb l'expansió dels territoris dels governants convertits i les seves comunitats. [38] Les primeres comunitats van sorgir al nord de Sumatra (Aceh) i Malacca va continuar sent un bastió de l'islam des d'on es propagava al llarg de les rutes comercials de la regió. [38] No hi ha una indicació clara de quan l'islam va arribar per primera vegada a la regió; les primeres làpides musulmanes daten de l'any 1082. [39]

Quan Marco Polo va visitar la zona el 1292, va assenyalar que l'estat portuari urbà de Perlak era musulmà,[39] les fonts xineses registren la presència d'una delegació musulmana a l'emperador des del Regne de Samudra (Pasai) el 1282,[38] altres relats proporcionen exemples de comunitats musulmanes presents al Regne de Melayu durant el mateix període, mentre que altres registren la presència de comerciants musulmans xinesos de províncies com Fujian. [39] L'expansió de l'islam generalment va seguir les rutes comercials cap a l'est, a través de la regió principalment budista, i mig segle després, a Malacca, veiem com sorgeix la primera dinastia en forma del Sultanat de Malacca a l'extrem de l'arxipèlag, amb la conversió d'un tal Parameswara Dewa Shah al musulmà i l'adopció del nom Muhammad Iskandar Shah[40] després del seu matrimoni amb una filla del governant de Pasai. [38][39]

L'any 1380, les ordres sufís van portar l'islam des d'aquí fins a Mindanao. [41][font autoeditada] Java era la seu del regne principal de la regió, l'Imperi Majapahit, que estava governat per una dinastia hindú. A mesura que el comerç creixia a la regió amb la resta del món musulmà, la influència islàmica es va estendre a la cort fins i tot quan el poder polític de l'imperi minvava, i així, quan Raja Kertawijaya es va convertir el 1475 a mans del xeic sufí Rahmat, el Sultanat ja era de caràcter musulmà.

Una altra força motriu per al canvi de la classe dirigent a la regió va ser el concepte, entre les creixents comunitats musulmanes de la regió, quan governaven dinasties governants, d'intentar forjar aquests llaços de parentiu per matrimoni. [41] Quan les potències colonials i els seus missioners van arribar al segle XVII, la regió fins a Nova Guinea era aclaparadorament musulmana amb minories animistes. [39]

Banderes dels Sultanats a les Índies Orientals

Sultanat de Banten

Sultanat de Cirebon

Sultanat de Yogyakarta

Sultanat de Mataram

Sulu

Minangkabau

Xarcuteria

Àsia Interior i Europa de l'Est

El governant de l'Imperi Ilkhanat, Ghazan, estudia l'Alcorà (cultura azerbaidjanesa).

A mitjan segle VII dC, després de la conquesta musulmana de Pèrsia, l'islam va penetrar en zones que més tard esdevindrien part de la Rússia europea. [42] Un exemple segles més tard, que es pot comptar entre les primeres introduccions de l'islam a l'Europa de l'Est, va arribar gràcies a l'obra d'un presoner musulmà de principis del segle XI que els bizantins van capturar durant una de les seves guerres contra els musulmans. El pres musulmà va ser portat[per qui?] al territori dels petchenegs, on va ensenyar i convertir persones a l'islam. [43] Se sap poc sobre la cronologia de la islamització de l'Àsia Interior i dels pobles túrquics que es trobaven més enllà dels límits del califat. Cap als segles VII i VIII van existir alguns estats de pobles túrquics — com el Khaganat Khazar Túrquic (vegeu Guerres Khazars-Àrabs) i el Khaganat Turgesh Túrquic, que va lluitar contra el califat per aturar l'arabització i la islamització a Àsia. A partir del segle IX, els turcs (almenys individualment, encara que no per adopció pels seus estats) van començar a convertir-se a l'islam. Les històries només assenyalen el fet de la islamització de l'Àsia Central pre-mongola. [44] Els búlgars del Volga (als quals els tàtars moderns del Volga tracen les seves arrels islàmiques) van adoptar l'islam al segle X. [44] sota Alm??. Quan el frare franciscà Guillem de Rubruck va visitar el campament de Batu Khan de la Horda d'Or, que recentment (als anys 1240) havia completat la invasió mongola de la Bulgària del Volga, va comentar: «Em pregunto quin dimoni va portar la llei de Macomet allà». [44]

Una altra institució contemporània identificada com a musulmana, la dinastia Qarakhanida del Khanat Kara-Khanid, operava molt més a l'est,[44] establerta pels Karluks que es van islamitzar després de convertir-se sota el sultà Satuq Bughra Khan a mitjan segle X. Tanmateix, la història moderna de la islamització de la regió —o més aviat una afiliació conscient amb l'islam— data del regnat de l'ulus del fill de Genguis Khan, Jochi, que va fundar la Horda d'Or,[45] que va operar des de la dècada de 1240 fins a 1502. Kazakhs, uzbeks i algunes poblacions musulmanes de la Federació Russa traçen les seves arrels islàmiques a l'Horda d'Or[44] i, mentre Berke Khan es va convertir en el primer monarca mongol a adoptar oficialment l'islam i fins i tot a oposar-se al seu parent Hulagu Khan[44] en la defensa de Jerusalem a la batalla d'Ain Jalut(1263), només molt més tard el canvi va ser decisiu quan els mongols es van convertir en massa[46] quan un segle després Uzbeg Khan (va viure entre 1282 i 1341) es va convertir — segons es diu, a mans del sant sufí Baba Tukles. [47]

Algunes de les tribus mongoles es van islamitzar. Després de la brutal invasió mongola de l'Àsia Central sota Hulagu Khan i després de la Batalla de Bagdad (1258), el domini mongol es va estendre per gairebé totes les terres musulmanes d'Àsia. Els mongols van destruir el califat i van perseguir l'islam, substituint-lo pel budisme com a religió oficial de l'estat. [46] El 1295, però, el nou khan de l'Ilkhanat, Ghazan, es va convertir a l'islam, i dues dècades més tard la Horda d'Or sota el khan uzbeg (que va regnar 1313-1341) va seguir el mateix camí. [46] Els mongols havien estat conquerits religiosament i culturalment; aquesta absorció va inaugurar una nova era de síntesi mongol-islàmica[46] que

va modelar l'expansió de l'islam a l'Àsia Central i al subcontinent indi.

A la dècada de 1330, el governant mongol del Khanat de Chagatai (a l'Àsia Central) es va convertir a l'islam, fet que va provocar la rebel·lió de la part oriental del seu regne (anomenada Moghulistan). [48] Tanmateix, durant els tres segles següents, aquests nòmades budistes, xamanistes i cristians turcs i mongols de l'estepa kazakh i Xinjiang també es van convertir a mans d'ordres sufís rivals tant de l'est com de l'oest dels Pamirs. [48] Els Naqshbandis són els més destacats d'aquests ordres, especialment a Kashgaria, on el Khan Chagatai occidental també era deixeble de l'ordre. [48]

Àfrica

Nord d'Àfrica

Vegeu també: Conquesta omeia del nord d'Àfrica, islamització d'Egipte i islamització del Sudan

La Gran Mesquita de Kairouan, fundada l'any 670 dC (l'any 50 segons el calendari islàmic) pel general àrab i conqueridor Uqba Ibn Nafi, és la mosquita més antiga de les terres islàmiques occidentals[49] i representa un símbol arquitectònic de l'expansió de l'islam al nord d'Àfrica, situada a Kairouan, Tunísia.

A Egipte, els musulmans victoriosos van concedir llibertat religiosa a la comunitat cristiana d'Alexandria, per exemple, i els alexandrins ràpidament van cridar el seu patriarca monofisita exiliat per governar-los, subjectes només a l'autoritat política suprema dels conqueridors. D'aquesta manera, la ciutat va persistir com a comunitat religiosa sota una dominació àrab musulmana, més benvinguda i tolerant que la de Bizanci. [50]

El domini bizantí va acabar amb els àrabs, que van envair Tunísia del 647 al 648[51] i el Marroc el 682 en el seu impuls per expandir el poder de l'islam. L'any 670, el general i conqueridor àrab Uqba Ibn Nafi va establir la ciutat de Kairouan (a Tunísia) i la seva Gran Mesquita, també coneguda com la Mesquita d'Uqba; [52] La Gran Mesquita de Kairouan és l'avantpassada de totes les mesquites del món islàmic occidental. [49] Les tropes berbers van ser àmpliament utilitzades pels àrabs en la seva conquesta d'Espanya, que va començar l'any 711.

Cap conqueridor anterior havia intentat assimilar els berbers, però els àrabs els van convertir ràpidament i van reclutar la seva ajuda en més conquestes. Sense la seva ajuda, per exemple, Andalusia mai no hauria pogut ser incorporada a l'estat islàmic. Al principi només hi participaven els berbers més propers a la costa, però cap al segle XI l'afiliació musulmana havia començat a estendre's lluny cap al Sàhara. [53]

La visió històrica convencional és que la conquesta del nord d'Àfrica pel califat islàmic omeia entre els anys 647–709 dC va posar fi efectivament al catolicisme a l'Àfrica durant diversos segles. [54] Tanmateix, han aparegut nous estudis que aporten més matisos i detalls sobre la conversió dels habitants cristians a l'islam. Hi ha una comunitat cristiana registrada l'any 1114 a Qal'a, al centre d'Algèria. També hi ha evidències de pelegrinatges religioses després de l'any 850 dC a tombes de sants catòlics fora de la ciutat de Cartago, i evidències de contactes religiosos amb cristians de l'Espanya àrab. A més, les reformes del calendari adoptades a Europa en aquella època es van difondre entre els cristians indígenes de Tunis, cosa que no hauria estat possible si no hi hagués hagut contacte amb Roma. Durant el regnat d'Umar II, es diu que el governador d'Àfrica d'aleshores, Ismail ibn Abdullah, va guanyar els berbers a l'islam gràcies a la seva justa administració, i altres missioners destacats primerencs inclouen Abdallah ibn Yasin, que va iniciar un moviment que va fer que milers de berbers acceptessin l'islam. [26]

Banya d'Àfrica

Vegeu també: Islam a Somàlia i Islam a Etiòpia

El port i el front marítim de Zeila.

La història del contacte comercial i intel·lectual entre els habitants de la costa somalí i la península Aràbiga pot ajudar a explicar la connexió del poble somali amb Mahoma. Els primers musulmans van fugir a la ciutat portuària de Zeila, a

l'actual nord de Somàlia, per buscar protecció dels Quraysh a la cort de l'emperador aksumita a l'actual Etiòpia. Es diu que alguns dels musulmans que van rebre protecció es van establir després en diverses parts de la regió de la Banya per promoure la religió. La victòria dels musulmans sobre els Quraysh al segle VII va tenir un impacte significatiu en els comerciants i mariners locals, ja que els seus socis comercials a l'Aràbia havien adoptat l'islam, i les principals rutes comercials del Mediterrani i el Mar Roig van passar sota el domini dels califes musulmans. A través del comerç, l'islam es va estendre entre la població somali a les ciutats costaneres. La inestabilitat a la península Aràbiga va provocar noves migracions de famílies musulmanes primitives cap a la costa somali. Aquests clans van arribar a servir com a catalitzadors, transmetent la fe a grans parts de la regió de la Banya. [13]

Àfrica Oriental

Vegeu també: Poble Shirazi

Ciutats principals de l'Àfrica Oriental, cap a l'any 1500. El Sultanat Kilwa dominava des del Cap Correntes al sud fins a Malindi al nord.La Gran Mesquita de Kilwa Kisiwani, feta de pedres de corall, és la mesquita més gran del seu tipus.

A la costa est d'Àfrica, on mariners àrabs havien viatjat durant molts anys per comerciar, principalment d'esclaus, els àrabs van fundar colònies permanents a les illes costaneres, especialment a Zanzíbar, als segles IX i X. Des d'allà, les rutes comercials àrabs cap a l'interior d'Àfrica van ajudar a l'acceptació lenta de l'islam.

Al segle X, el Sultanat de Kilwa va ser fundat per Ali ibn al-Hassan Shirazi (un dels set fills d'un governant de Shiraz, Pèrsia, la seva mare era una esclava abissínia). A la mort del seu pare, Ali va ser expulsat de la seva herència pels seus germans). Els seus successors governarien el sultanat més poderós de la costa suahili; durant el punt àlgid de la seva expansió, el sultanat de Kilwa s'estenia des d'Inhambane al sud fins a Malindi al nord. El viatger musulmà del segle XIII Ibn Battuta va assenyalar que la gran mesquita de Kilwa Kisiwani estava feta de pedra de corall (l'única d'aquest tipus al món).

Al segle XX, l'islam va créixer a l'Àfrica tant per naixement com per conversió. El nombre de musulmans a l'Àfrica va créixer de 34,5 milions el 1900 a 315 milions el 2000, passant d'aproximadament el 20% al 40% de la població total d'Àfrica. [55] Tanmateix, en el mateix període, el nombre de cristians també va créixer a l'Àfrica, passant de 8,7 milions el 1900 a 346 milions el 2000, superant tant la població total com la taxa de creixement de l'islam al continent. [55][56]

Àfrica Occidental

Més informació: Islamització de la regió del Sudan

La Gran Mesquita de Djenné.

L'expansió de l'islam a l'Àfrica va començar entre els segles VII i IX, portada al nord d'Àfrica inicialment sota la dinastia omeia. Les àmplies xarxes comercials a tot el nord i l'oest d'Àfrica van crear un mitjà pel qual l'islam es va estendre pacíficament, inicialment a través de la classe mercantil. En compartir una religió comuna i una transliteralització comuna (àrab), els comerciants mostraven una major disposició a confiar, i per tant invertir, els uns en els altres. [57] A més, cap al segle XVIII, el Califat de Sokoto, amb seu a Nigèria, liderat per Usman dan Fodio, va fer un esforç considerable per difondre l'islam. [26]

Europa

Tariq ibn Ziyad va ser un general musulmà que va liderar la conquesta islàmica de la Hispània visigoda entre els anys 711 i 718 dC. És considerat un dels comandants militars més importants de la història ibèrica. El nom "Gibraltar" és una derivació espanyola del nom àrab Jabal T?riq (??? ????) (que significa "muntanya de Tariq"), que porta el seu nom.

Hi ha relats sobre les connexions comercials entre musulmans i russos, aparentment víkings que es van dirigir cap al mar Negre a través del centre de Rússia. De camí cap a la Bulgària del Volga, Ibn Fadlan va portar informes detallats sobre la Rus, afirmant que alguns s'havien convertit a l'islam.

Segons l'historiador Yaqut al-Hamawi, la denominació Böszörmény (Izmaelita o ismailita / Nizari) dels musulmans que van viure al Regne d'Hongria entre els segles X i XIII, van ser contractats com a mercenaris pels reis d'Hongria.

Hispània / Al-Àndalus

Vegeu també: Conquesta omeia d'Hispània

L'interior de la Catedral de Còrdova, antigament la Gran Mesquita de Còrdova, es va construir l'any 742. És un dels millors exemples d'arquitectura islàmica en estil omeia; va inspirar el disseny d'altres mesquites a Al-Àndalus.

La història del domini àrab i islàmic a la península Ibèrica és probablement un dels períodes més estudiats de la història europea. Durant segles després de la conquesta àrab, els relats europeus sobre el domini àrab a la Península Ibèrica van ser negatius. Els punts de vista europeus van començar a canviar amb la Reforma protestant, que va donar lloc a noves descripcions del període de domini islàmic a Espanya com una "edat d'or" (principalment com a reacció contra el catolicisme romà militant d'Espanya després de 1500)[cita necessària].

La marea d'expansió àrab després del 630 va travessar el nord d'Àfrica fins a Ceuta, a l'actual Marroc. La seva arribada va coincidir amb un període de debilitat política al regne de tres segles establert a la península Ibèrica pels visigots germànics, que havien pres el control de la regió després de set segles de domini romà. Aprofitant l'oportunitat, un exèrcit liderat pels àrabs (però majoritàriament berber) va envair el 711, i el 720 ja havia conquerit les regions sud i central de la península. L'expansió àrab va creuar les muntanyes cap al sud de França, i durant un breu període els àrabs van controlar l'antiga província visigoda de Septimània (centrada a l'actual Narbona). El califat àrab va ser repel·lit per Carles Martel (rei dels francs o francesos) a Poitiers, i els exèrcits cristians van començar a avançar cap al sud per les muntanyes, fins que Carlemany va establir l'any 801 la Marca Espanyola (que s'estenia de Barcelona fins a l'actual Navarra).

Un desenvolupament important en la història de l'Espanya musulmana va ser el canvi dinàstic l'any 750 al califat àrab, quan un príncep omeia va escapar de la matança de la seva família a Damasc, va fugir a Còrdova a Espanya i va crear un nou estat islàmic a la zona. Això va ser l'inici d'una societat musulmana clarament espanyola, on grans poblacions cristianes i jueves coexistien amb un percentatge creixent de musulmans. Hi ha moltes històries de descendents de caps visigots i comtes romans les famílies dels quals es van convertir a l'islam durant aquest període. L'elit musulmana petita al principi va continuar creixent amb conversos, i amb poques excepcions, els governants de l'Espanya islàmica van permetre als cristians i jueus el dret especificat a l'Alcorà a practicar les seves pròpies religions, tot i que els no musulmans patien desigualtats polítiques i fiscals. El resultat net va ser, en aquelles zones d'Espanya on el domini musulmà va durar més temps, la creació d'una societat majoritàriament de parla àrab a causa de l'assimilació dels habitants nadius, un procés en certa manera similar a l'assimilació molts anys després de milions d'immigrants als Estats Units a la cultura angloparlant. Els descendents dels visigots i hispanoromans es van concentrar al nord de la península, als regnes d'Astúries/Lleó, Navarra i Aragó, i van iniciar una llarga campanya coneguda com la 'Reconquesta', que va començar amb la victòria dels exèrcits cristians a Covadonga el 722. Les campanyes militars van continuar sense pausa. El 1085 Alfons VI de Castella va recuperar Toledo. El 1212, la crucial batalla de Las Navas de Tolosa va suposar la recuperació de la major part de la península per als regnes cristians. El 1238 Jaume I d'Aragó va prendre València. El 1236 l'antiga ciutat romana de Còrdova va ser reconquerida per Ferran III de Castella i el 1248 la ciutat de Sevilla. El famós poema èpic medieval 'Cantar de Mio Cid' narra la vida i les gestes d'aquest heroi durant la Reconquesta.

L'estat islàmic centrat a Còrdova s'havia fragmentat en molts regnes més petits (els anomenats taifas). Mentre l'Espanya musulmana es fragmentava, els regnes cristians es feien més grans i forts, i l'equilibri de poder es desplaçava en contra dels regnes de les 'Taifa'. L'últim regne musulmà de Granada al sud va ser finalment pres el 1492 per la reina Isabel de Castella i Ferran d'Aragó. El 1499, els habitants musulmans restants van rebre l'ordre de convertir-se o marxar (al mateix temps que els jueus van ser expulsats). Els musulmans més pobres (moriscos) que no es podien permetre marxar acabaven convertint-se al cristianisme catòlic i amagant les seves pràctiques musulmanes, amagant-se de la Inquisició espanyola, fins que la seva presència finalment es va extingir.

Balcans

Vegeu també: Rumèlia, Balcans i Imperi Otomà

Mesquita eslovena anterior a la Primera Guerra Mundial a la ciutat de Log pod Mangartom.

En la història dels Balcans, l'escriptura històrica sobre la conversió a l'islam va ser, i encara és, una qüestió política molt carregada. Està intrínsecament lligada a les qüestions de formació d'identitats nacionals i a les reclamacions territorials rivals dels estats balcànics. El discurs nacionalista generalment acceptat de la historiografia balcànica actual defineix totes les formes d'islamització com a resultat de la política centralment organitzada del govern otomà de conversió o dawah. La veritat és que la islamització a cada país balcànic va tenir lloc al llarg de molts segles, i la seva naturalesa i fase no van ser determinades pel govern otomà sinó per les condicions específiques de cada localitat. Les conquestes otomanes van ser inicialment empreses militars i econòmiques, i les conversions religioses no eren el seu objectiu principal. És cert que les declaracions sobre les victòries celebraven totes la incorporació de territori als dominis musulmans, però l'enfocament otomà real era la fiscalitat i la productivitat dels regnes, i una campanya religiosa hauria interromput aquest objectiu econòmic.

Els estàndards islàmics otomans de tolerància permetien l'existència de "nacions" autònomes (millets) a l'Imperi, sota la seva pròpia llei personal i sota el govern dels seus propis líders religiosos. Com a resultat, vastes zones dels Balcans van romandre majoritàriament cristianes durant el període de dominació otomana. De fet, les Esglésies Ortodoxes Orientals tenien una posició més alta a l'Imperi Otomà, principalment perquè el Patriarca residia a Istanbul i era un oficial de l'Imperi Otomà. En canvi, els catòlics romans, tot i ser tolerats, eren sospitosos de lleialtat a una potència estrangera (el Papat). No és cap sorpresa que les zones catòliques romanes de Bòsnia, Kosovo i el nord d'Albània acabessin amb conversions més substancials a l'islam. La derrota dels otomans el 1699 per part dels austríacs va suposar la pèrdua d'Hongria i de l'actual Croàcia. Els conversos musulmans restants en ambdós llocs van decidir abandonar les "terres de la incredulitat" i es van traslladar a territori encara sota els otomans. Cap a aquest moment, noves idees europees de nacionalisme romàntic van començar a filtrar-se a l'Imperi, i van proporcionar la base intel·lectual per a noves ideologies nacionalistes i el reforç de la imatge pròpia de molts grups cristians com a pobles subjugats.

Una família bangladesí a la Meca, Aràbia Saudita. Més de 3 milions de migrants bangladeshins viuen a l'Aràbia Saudita l'any 2010. [58]

Com a regla general, els otomans no exigien que els seguidors de l'ortodòxia grega esdevinguin musulmans, tot i que molts ho feien per evitar les dificultats socioeconòmiques del domini otomà[59]. Una a una, les nacionalitats balcàniques van afirmar la seva independència de l'Imperi, i sovint la presència de membres de la mateixa ètnia que s'havien convertit a l'islam presentava un problema des del punt de vista de la nova nació dominant que definia de manera estreta la nació com a membre de la denominació cristiana ortodoxa dominant local. [60] Alguns musulmans dels Balcans van decidir marxar, mentre que molts altres van ser expulsats per la força al que quedava de l'Imperi Otomà. [60] Aquesta transició demogràfica es pot il·lustrar per la disminució del nombre de mesquites a Belgrad, de més de 70 el 1750 (abans de la independència sèrbia el 1815), a només tres el 1850.

Immigració

Des dels anys seixanta, molts musulmans han emigrat a l'Europa Occidental. Han vingut com a immigrants, treballadors convidats, sol·licitants d'asil o com a part de la reunificació familiar. Com a resultat, la població musulmana a Europa ha anat augmentant de manera constant.

L'escriptora Bat Ye'or va afirmar al seu llibre "Eurabia" que els musulmans podrien esdevenir majoritàries en poques generacions a causa de la immigració continuada i les altes taxes de natalitat. Tanmateix, aquesta teoria ha estat criticada. Molts suggereixen que aquestes afirmacions es basen en afirmacions poc fiables i que les taxes de fertilitat dels musulmans acabaran disminuint i que la immigració a països europeus podria ser limitada.

Vegeu també: Projecció de població musulmana europea

Un estudi del Pew Forum, publicat al gener de 2011, preveia un augment de la proporció de musulmans a la població europea del 6% el 2010 al 8% el 2030. [61]